

ÚVOD

Jak jsme poprvé přelétli oceán

Konečně, v pátek poslední zkouška a po ní víkend plný oslav a loučení. Myslím, že jsme to nakonec probrečeli úplně všichni. Ono když s někým jste rok a půl každý den – obědváte, večeříte, chodíte do školy, ven, do hospody, koukáte na filmy a vůbec všechno, je vážně těžké říct „ahoj“ a nevědět kdy a za jak dlouho se zase uvidíte.

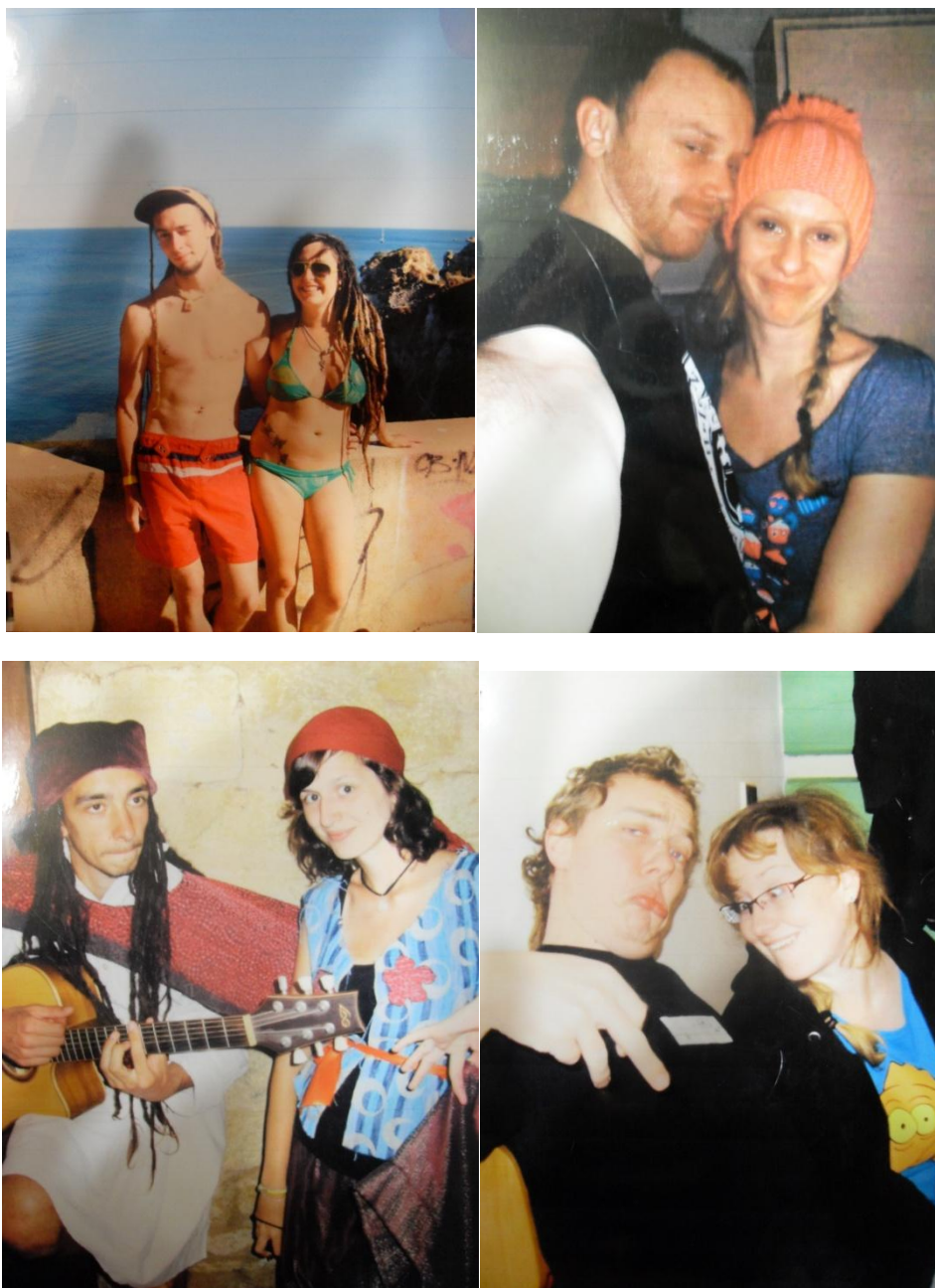
Tohle bylo zakončení našeho třetího semestru. Čtvrtý poslední semestr nás čeká psaní diplomky. Každé téma má své místo, kde diplomka probíhá. Většina z nich je v Holandsku, v Praze nebo v Belgii, ale najde se tam i pár zajímavějších lokací. A tak se stalo, že já spolu s Gabrielem budeme psát diplomku v Chile. Axue bude v Mexiku, Dilip a Ana (Rumunka) v Holandsku a zbytek mých oblíbených spolužáků v Praze. Jelikož Zdenda už udělal všechny zkoušky a praktická měření na bakalářku, rozhodl se, že pojedou do konce dubna se mnou, protože sepisovat bakalářku a konzultovat ji přes internet může i tam.

Já odjela do Prahy v neděli, spolu s několika spolužáky. Maminka mi uvařila plný hrnec výborné svíčkové, a tak poslední rozloučení se Suvhou, Aidou a Anou (Venezuelankou) proběhlo až u nás při pondělní večeři. Svíčková měla hrozný úspěch a stejně tak Jessa, která celou dobu loudila.

Jelikož v létě je v Jižní Americe zima a v zimě léto. Probíhaly na naší univerzitě zrovna letní prázdniny. Rozhodli jsme se tohoto času trochu využít, a tak finální destinace našeho letu byla Lima, tedy hlavní město Peru, kde už nějakou dobu bydlí Jitka. (Ano, ta Jitka, za kterou jsem byla naposledy na výletě v Paříži). Ale abychom tento výlet mohli uskutečnit, museli jsme odjet už ve čtvrtek.

Takže mi zbyla úterý a středa na vyřízení všech záležitostí a posledních návštěv. Nejvíce jsem se bála, jestli se mi povede získat víza. S ambasádou jsem komunikovala již před tím přes email. Řekli, že stačí poslat fotku a přijímací dopis z univerzity a že si prý pro víza mám přijít, až budu v Praze. Obzvláště v porovnání s Bruselem, kde jsme se víza pokoušela získat původně, se to vše zdálo podezřele jednoduché. Tam totiž chtěli asi 15 papírů od výpisu z rejstříku trestů až po potvrzení od doktora a asi 200 eur poplatek. Ale ono opravdu, to tak jednoduché bylo. Dorazila jsem na ambasádu a po hodině čekání za mnou přišel velvyslanec, řekl mi, ať to tady podepíšu, že mi přeje šťastný pobyt v Temuco a vesele mi předal roční víza☺

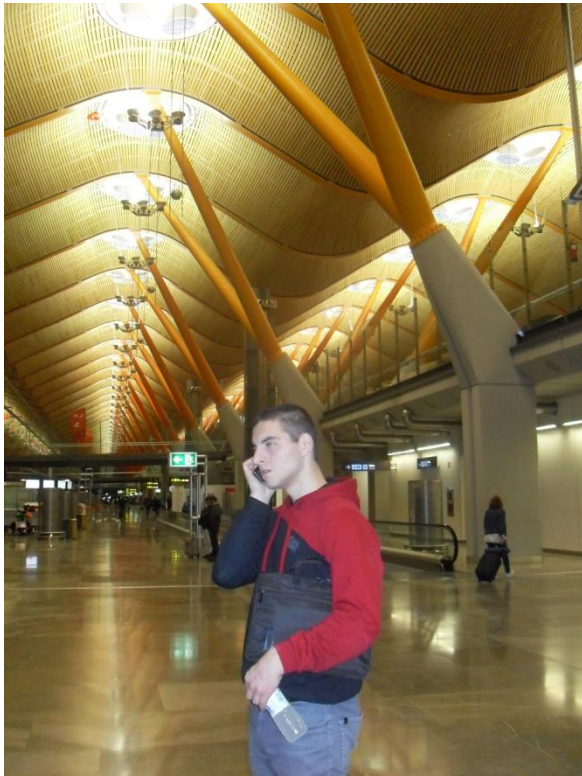
Pak ještě mezinárodní řidičák, zubařka, lékárna, pár dalších doktorů, za babičkou, za dědou a můj plán, jak už od pondělí budu balit, byl v tahu. Proto když jsem ve středu večer vyrážela s kamarády do hospody, byla jsem vážně pevně přesvědčená, že se vrátím ještě denním autobusem, abych si ráno přivstala a zabalila. Do hospody však dorazilo nečekaně asi třikrát víc lidí (kolem 30) než jsme očekávali, a tak se i mé šance na brzký návrat rozplynuly. Cvála s sebou dokonce přivedl nějaké dvě Chilanky. Také jsem dostala deníček s fotkami, asi abych náhodou nezapomněla z jaké rodiny, že to pocházím. (Což při pohledu na ty fotky musíte sami posoudit, že to zapomenout ani nejde☺.) Ještě tentýž večer pak ostatní zúročili alkoholem podpořenou tvůrčí inspiraci a vepsali mi tam nějaká moudra na cestu.

Ve čtvrtek jsem nakonec vylezla z postele o půl deváté a začala konečně balit. Jak už to tak s mými odjezdy bývá, můj „last minute“ styl znervóznil všechny okolo mě, kromě mě. A tak máma přišla domů z práce, přinesla mi oběd a udělala nám na cestu svačinu a Zdenda málem zešílel, když jsem mu řekla, že po cestě ještě musím do lékárny vyzvednout prášky pro Jitku. S těmi prášky to také bylo vtipné. Jitka mi volala v úterý večer, že je potřejuje, ale že jsou jen na předpis. Vůbec jsem nevěděla, kde ten recept sehnat, až mě zachránila kamarádka pracující v lékárně a dala mi je bez receptu. Nakonec jsem se tedy i já sbalila a ve 12 (místo plánované půl 12) jsme již byli na cestě na letiště, kam nás vzal Zdendy táta.

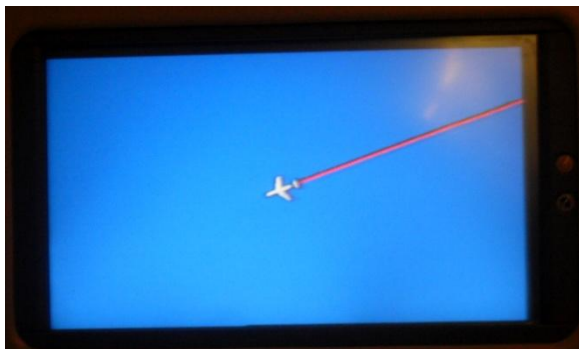
Trochu nás mátl, že máme dvě jen napůl plné krosny po 12kg a jeden malý batůžek. Přitom jsme s sebou vezli stan, spacáky, karimatku, počítače...no jsem zvědavá, co mi bude chybět, protože jak do Belgie, tak do Holandska jsem toho měla rozhodně víc.

Na letišti šlo vše hladce, a tak jsme se ani nenadáli a byli jsme v Madridu. V letadle nám dělal společnost jeden fajn kluk, co jel na dovolenou na tři týdny za poznáním Mexika. Před námi na seděly dvě malé děti mluvící plynule česky a španělsky, kteří se na nás neustále otáčely a na něco se ptaly, zatím co kolem nich skákala celá posádka letadla a my tři jsme se jen smáli a tiše jim záviděli jejich jazykové znalosti.

V Madridu jsme několik hodin proseděli na letišti a nakonec vyrazili s časovým předstihem k bráně, což se ukázalo jako velmi rozumné. Potom, co jsme prošli všemi kontrolami, dostali jsme se k ceduli, která hlásala, že k naší bráně to je 18 minut. Ještě větší bylo naše překvapení, když nás ukazatele dovedli ke stanici letištního metra, které nás k té bráně odvezlo.

Potom, co člověk létá jen s nízkonákladovkama, byla samotná cesta Boingem zážitek. V letadle dvě uličky, vlastní deka a polštářek, večere, snídaně a každý má svůj monitor plný filmů a her. Ještě větší štěstí bylo, že pani, co nám dávala palubky, jsme se asi zdáli dostatečně zodpovědní a dala nám místa u nouzových východů. Takže výměnou za případnou pomoc při ztroskotání, jsme měli třikrát tolik více místa na nohy než všichni ostatní 😊.

Bohužel většinu cesty vypadala naše mapa takto.

V Limě na nás už čekala Jitka. Vysvětlila nám, že se vlastně nenacházíme v Limě, ale v Kallao, což je město vedle Limy, které si drží samostatnost, protože má letiště a přístav, ale už je s Limou naprosto srostlé, takže člověk stejně nikdy nepozná, kde končí jedno a začíná druhé. Ještě nám vysvětlila, jak si vybrat správný taxík (cedule na střeše, červenobílé pruhy na straně, starší řidič, křížek pověšený na zrcátku) a vyrazili jsme k ní domů.